

— Maar — eh — , meende Tonius verschrikt; maar — daar is toch geen rede van, meester....

— Wie zal het zeggen, zeide die, als raakte het hem niet. Het heeft er wel den schijn van, Tonius. Wat ik zoo al hoor van dezen en gene — en ik hoor meer dan jij — bevestigt mijn vermoedens wel.

— Die dame...., aarzelde de moezenier; die is toch....

— Die zal wel zijn als de anderen. Wie mooi is, en zich goed weet te kleeden, vindt gauw een jongen, rijken man. De graaf is bevoorrecht met zijn titel en rijke goederen, vèr boven jou en mij. Maar hij is tot niets nut in de wereld; hij verdoet zijn leven in zonde, met vrouwen, in plezier. In mijn boeken zou je er van kunnen lezen, van de groote steden, van de luiheid en de misdaad, die daar heerschen, van ontucht en ellende. O, als je dàt eens wist....

En hij gebaarde van dat het héél erg was. —

Een meisje wipte het erf op, Drica, de dochter van den boschwachter.

— Goedendag! riep zij van verre. En met een schuchter knikje: — Dag meester.... Zonder weêrwoord te wachten vroeg zij of de graaf werkelijk zelf was aangekomen: haar moeder meende hem te hebben gezien. En toen zij het bevestigden, verdween zij, na eenig treuzelen, weêr in rappe haast.

— Ik geloof, meester, zeide Tonius, monkelend en lachend; ik geloof — nou — Hij keek strak Drica na. — Ik weet het niet, maar ik zou zeggen: — nou....

— Kom, kom, Tonius, suste de ander, maar hij voelde zich aangenaam gestreeld. Hoe oud is ze? Zeventien jaar misschien....

— Achttien, wist Tonius. En haar moeder in de vijftig. Een héél verschil. Het zou mij niet verwonderen, of Drica....

De meester lachte: ha, ha, ha.... Dat is de oude geschiedenis, Tonius; de een wil den ander; de ander weêr een ander. Een Duitscher heeft er over gedicht, zoo — alsof het een grapje was, maar het is een ernstig probleem. Ik sprak zoeven van de ingewikkelde menselijke verhoudingen; daartoe draagt de liefde niet weinig bij.

Tonius zweeg; de meester staarde voor zich heen. Er was stilte.

— Maar, herbegon de ander; die dame — die is toch niet....

— Ik wéét het niet, zeide de meester. Ik weet het niét. Maar de graaf, die is — Met gedempte stem, als voor vertrouwelijk gesprek, ging hij voort: — Ik zou maar oppassen, Tonius.... En hij kneep één oog langzaam toe.

— Hozoo? vroeg die.

— Wel, zei de ander: wel, zoo maar....

— Hozoo dan toch, meester?

— Met — met Sabiene, zeide de meester strak.